

126. Sandals kanon

1. En ynkelig visa jag önskar att sjunga
med anda, med kraft och med själ och med tunga,
med hjärta, med strupe, med röst och med ton,
om en som blev tokig i Sandals kanon

2. Det var just en flicka, som bodde på Söder,
och mistat båd' fader och moder och bröder,
för alla va' gångna till himmelens zon,
precis som åt fanders herr Sandahls kanon

3. Och flickan på Söder, hon hette Fredrika
och plögade ofta i Dagbladet kika
En dag var hon inne hos hökar'n i bo'n
och då fick hon läsa om Sandahls kanon

4. Hon läste, att den, som sej ville begiva
till Danviken, skulle ett slughuvud bliva,
om blott man sej ställde och titta från bron
på båten, som sprängdes av Sandahls kanon

5. Och flickan satt på sej den sötaste minen
och koftan och kjolen och så krinolinen
Och sedan till Danviken tog hon motion -
men såg varken båt eller Sandahls kanon

6. Si, saken var den, att mitt opp uti ståten
så kom själve f-n och sej satte i båten -
Och folket just därför »i land måste ro'n» -
sen gävo de tusan herr Sandahls kanon

7. När detta var gjort, börja' mängden att hurra
Och sedan så gick det precis som en snurra
att bära framåt uti likprocession
Hin håle och båten och Sandahls kanon

8. Men flickan, hon stannade vid hospitalet -
Det är ju naturligt, när allt var så galet!-
Och ännu så står hon och tittar på bron,
men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon

9. Och denna här visan en smed haver diktat,
som uti polisen för »oljud» har pliktat -
För när han var ute och såg på kanon',
så var han på kulan - den dumme kalkon'!

/Från "Andersson, Pettersson och Lundström" av Frans Hodell. Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 126/